

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obo/7/2012
Identifikačné číslo spisu:	1004110973
Dátum vydania rozhodnutia:	27.02.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Anna Marková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1004110973.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: INFOSPOT, informačné a spotrebiteľské centrum, Peterská 22, Bratislava, IČO: 35 557 028, zast. advokátom JUDr. Jánom Drgoncom, DrSc, Klincová 37/B, Bratislava proti žalovanému: Retail Value Stores a. s., Panónska cesta 16, Bratislava, IČO: 43 768 083 zast. ČERNEJOVÁ and HRBEK, s. r. o., Kýčerského 7, Bratislava, o zdržanie sa nekalosúťažného konania, o odvolaniach žalobcu a žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 7. decembra 2011, č. k. 9 Cbs 33/2004-780, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 7. decembra 2011, č. k. 9 Cbs 33/2004-780 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 7. decembra 2011, č. k. 9 Cbs 33/2004-780 vo výroku I. uložil, žalovanému povinnosť zdržať sa klamlivého označovania tovaru, ktorým poškodzuje spotrebiteľa tak, že cena predávaného tovaru na cenovkách v jeho predajniach je nižšia, ako cena toho istého tovaru účtovaná pri pokladni, vo výroku II. žalobcovi priznal oprávnenie uverejniť výrok právoplatného rozsudku na náklady žalovaného spolu s informáciou, že ide o právoplatné súdne rozhodnutie, v denníku SME a v denníku Nový Čas, v troch po sebe nasledujúcich dňoch a to prvý krát v lehote do 2 mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, na redakčnej strane tohto denníka, v rozsahu 1 strany formátu daného denníka., vo výroku III. vo zvyšku žalobu zamietol a vo výroku IV. rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení uviedol, že žalobca si žalobou uplatnil právo na uloženie povinnosti žalovanému, zdržať sa nekalosúťažného konania spočívajúceho v klamlivom označovaní tovaru, ktorým poškodzuje spotrebiteľa tak, že cena predávaného tovaru vyznačená na cenovkách v jeho prevádzkach v okamihu ponuky je nižšia, než cena toho istého tovaru skutočne účtovaná pri pokladni. Zároveň si uplatnil právo, aby bol oprávnený na náklady žalovaného uverejniť výrok rozsudku v lehote do jedného mesiaca odo dňa právoplatnosti v dvoch denníkoch s celoslovenskou pôsobnosťou určených podľa výberu žalobcu v rozsahu pol strany vydania a v elektronických médiách Slovenská televízia a Súkromná televízia spoločnosť Markíza v dvoch po sebe nasledujúcich pracovných dňoch v čase bezprostredne

predchádzajúcim začatím vysielania hlavnej spravodajskej relácie o 19.00 hod., resp. o 19.30 hod., formou písomného a čítaného slova. Žalobca ďalej navrhol súdu, aby žalovaný bol zaviazaný vyplatiť na účet žalobcu preddavok v sume 1 000 000 Sk na uverejnenie výroku a zároveň náhradu trov konania. Žalobca v súlade s ust. § 54 ods. 2 Obch. zákonníka podal žalobu z dôvodu, že žalovaný opakovane pri pokladni v predajniach vo svojich prevádzkach v Bratislave účtuje spotrebiteľom niektoré výrobky - tovar za vyššie ceny, než ako sú v čase ponuky tovaru uvedené ceny toho tovaru na cenovkách v regáloch. Ako dôkaz žalobca priložil doklady o účtovaní vyššej ceny pri druhu tovaru víno Cabernet Sauvignon, džúsy ALBIMULTI 12 0,75 l, zubná pasta Colgate, košeľa, šampón proti lupinám, džús Happy day Pomaranč 1l, v prevádzke žalovaného na Panónskej ceste v Bratislave, vitamínový džús ALBIMULTI 12 0,75 l v prevádzke Vajnorská ul. - Polus Bratislava. K rozdielnemu účtovaniu vyšších cien tovaru spotrebiteľom dochádzalo v sledovanom období cca viac ako jeden a pol roka. Rozdielne účtované ceny boli vždy v neprospech spotrebiteľov. Žalovaný viackrát uznal svoj nesprávny postup pri účtovaní vyšších cien spotrebiteľom na niektorých výrobkoch oproti cenovkách v regáloch, napriek tejto skutočnosti v konaní pokračuje. Žalovaný neprípustne obťažuje spotrebiteľov tým, že ich núti zistený cenový rozdiel ním zavinený, si uplatňovať pri informačnom pulte. Žalovaný uvádza spotrebiteľa vedome do omylu v cene tovaru za nižšie ceny. Podľa žalobcu konanie žalovaného je jednoznačne nekalosúťažným konaním, konaním v rozpore s dobrými mravmi a spôsobilé privodiť ujmu iným súťažiteľom alebo spotrebiteľom.

Súd uznesením zo dňa 29. 06. 2010 pripustil zmenu žaloby podľa ust. § 95 ods. 1 O.s.p. v tomto znení: 1/ Žalovaný Retail Value Stores, a. s. je povinný zdržať sa klamlivého označovania tovaru, ktorým poškodzuje spotrebiteľa tak, že cena predávaného tovaru v cenovkách na regáloch v jeho predajniach je nižšia, ako cena toho istého tovaru účtovaná pri pokladni.

2/ Žalobca je oprávnený uverejniť právoplatný rozsudok na náklady žalovaného:

- a) v rozsahu bodu 1 výroku spolu s informáciou, že ide o právoplatné súdne rozhodovanie denníku SME a denníku Nový Čas, v troch po sebe nasledujúcich dňoch, a to prvýkrát v lehote do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku na redakčnej strane denníka v rozsahu 1 strany formátu daného denníka; náklady žalovaného na uverejnenie rozsudku v týchto denníkoch budú 36 000 eur vrátane DPH. Ak denník SME alebo denník Nový Čas rozsudok odmietne uverejniť, žalobca má právo voľby iného denníka, ktorým pri uverejnení rozsudku nahradí ten so súdom určených denníkov, ktorý odmietne rozsudok súdom určeným spôsobom;
- b) formou mesačnej internetovej kampane na základe zmluvy s vybranou reklamnou agentúrou a detailného mediálneho a produkčného plánu, ktorý bude obsahovať hraný spot, text súdneho rozhodnutia, diskusné fórum a mediálnu kampaň v cene 65 500 eur vrátane DPH;
- c) formou výroby a distribúcie letáku vo formáte A4 a v náklade 200 000 kusov určených spotrebiteľom s informáciou, že ide o právoplatné rozhodnutie súdu, ako aj s podstatnou časťou odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Náklady žalovaného na výrobu letáku vrátane grafického návrhu budú 4 300 eur vrátane DPH. Náklady žalovaného na rozvoz z Bratislavy do Žiliny a do Košíc bude 24 eur vrátane DPH. Náklady žalovaného na rozširovanie letáku personálnou lízingovou agentúrou budú 4 300 tisíc eur. Výtlačok sa bude rozširovať spotrebiteľom bezplatne v mestách na území Slovenskej republiky, kde žalovaný má predajne. Žalovaný je povinný strpieť rozširovanie letáku vo všetkých svojich obchodných priestoroch určených pre verejnosť a v ich bezprostrednom okolí. V prípade marenia distribúcie tretími osobami v obchodných priestoroch žalovaného alebo v ich bezprostrednom okolí žalovaný prostredníctvom bezpečnostnej služby na svoje náklady zabezpečí rozširovateľom výtlačku primeranú ochranu pred ohrozením alebo útokom.

3/ Žalovaný je povinný do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku zložiť na účet právneho zástupcu žalobcu preddavok na úhradu nákladov uverejnenia rozsudku podľa bodu 1. a 2. vo výške 95% zo sumy 109 824 eur určenej súdom podľa toho rozhodnutia, teda vo výške 104 332,80 eur.

4/ Žalobca po zverejnení rozsudku spôsobom ustanoveným v bode 1. a 2. tohto rozsudku je povinný predložiť žalovanému všetky zmluvy a objednávky spolu s vyúčtovaním nákladov na zverejnenie právoplatného rozhodnutia súdu podľa bodu 1. a 2.; žalovaný je povinný doplatiť žalobcovi rozdiel medzi poskytnutým preddavkom a 100% súdom určeného plnenia do 3 dní odo dňa nasledujúceho po doručení

vyúčtovania nákladov žalovanému.

5/ Žalovaný je povinný do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia zaplatiť 100% na náhradu trov konania žalobcovi špecifikovanú v písomnom vyhotovení rozhodnutia, k rukám právneho zástupcu žalobcu.

Zo svedeckých výpovedí, ale aj pokladničných dokladov doložených do spisu zo strany žalobcu mal súd prvého stupňa za preukázané, že pri realizácii predaja tovaru za akciové ceny opakovane dochádza k určitým nezrovnalostiam v súvislosti s účtovaním cien akciových tovarov zákazníkom žalovaného. Uviedol, že pre naplnenie skutkovej podstaty nekalej súťaže nie sú potrebné zvláštne subjektívne náležitosti, ako sú vedomie, úmysel, alebo vina, stačí keď sa žalovaný ocitne v rozpore s dobrými mravmi súťaže, i keď si toho ani nie je vedomý /rozhodnutie Vážny č. 10 611/.

V ust. § 44 ods. 1 Obch. zákonníka nie je upravené konanie v rozpore s dobrými mravmi súťaže, vyžadujúce si konanie zavinené, či už úmyselne, alebo z nedbanlivosti.

Skutočnosť, že určitej skupine spotrebiteľov môže nastať ujma v dôsledku súťažného konania /napr. reklamy u tovaru masovej spotreby/, nemusí postačovať ku kvalifikácii konania ako nekalosúťažné, pokiaľ chýba rozpor takéhoto konania s dobrými mravmi. Zároveň treba dodať, že k dobrým mravom súťaže zákon nepožaduje, aby konanie v rozpore s dobrými mravmi súťaže bolo konaním zavineným či už úmyselne, alebo z nedbanlivosti. Postačí, ak sa ocitne v nesúlade s objektívnymi súťažnými princípmi. V danom prípade, nie je možné konanie žalovaného kvalifikovať ako zavinenie úmyselné, ale iba z určitej nedbanlivosti spojenej s tým, že cena výrobku v akcii deklarovaná pri výrobku, event. v letáku propagujúcom možnosť kúpy zľavneného tovaru, bola rozdielna s cenou, ktorá zákazníkom - spotrebiteľom bola vyúčtovaná.

Pre kvalifikáciu nekalej súťaže sa nevyžaduje samotná spôsobilosť privodiť ujmu súťažiteľom, alebo spotrebiteľom, nie je teda nutný skutočný vznik ujmy. Za možnú nemajetkovú ujmu pre spotrebiteľa je možné považovať každé obmedzenie spotrebiteľovho komfortu, všetko čo mu berie čas, pokoj spojený s nakupovaním. Pri použití gramatického výkladu k naplneniu generálnej klauzuly postačí, aby bola alebo mohla byť spôsobená ujma súťažiteľovi, alebo spotrebiteľovi jedinému. Na druhej strane z rozhodovacej praxe súdov je možné dospieť k názoru, že ujma /či už hroziaca, alebo skutočne existujúca/ v zanedbateľnom rozsahu vlastne ujmu nie je. Zákon neurčuje rozsah ujmy, ktorá musí z určitého konania aspoň hroziť, aby takéto konanie mohlo byť posudzované ako nekalosúťažné.

V zmysle ust. § 55 ods. 2 Obch. zákonníka rozsah, formu a spôsob uverejnenia rozsudku má súd presne určiť, aby medzi sporovými stranami zamedzil, vzniku nových nejasností, podozrení a sporov. Súd podľa návrhu určil, v ktorých denníkoch s celoslovenskou pôsobnosťou sa má výrok rozsudku uverejniť, koľko krát, kedy alebo dokedy sa má uverejniť. Súd dospel k záveru, že nárok žalobcu bude týmto postačujúcou satisfakciou. Z tohto dôvodu súd žalobu v časti uverejnenia výroku rozsudku v elektronických médiách, na internete, formou letákov zamietol, s prihliadnutím aj k tej skutočnosti, že žalobca primerane nezdôvodnil nárok na priznanie zálohy k realizácii inzercie v médiách, letákoch, atď.

Na základe takto zisteného skutkového a právneho stavu súd prvého stupňa podľa ust. § 44 ods. 1 Obch. zákonníka zaviazal žalovaného zdržať sa klamlivého označovania tovaru, ktorým poškodzuje spotrebiteľa. Zároveň uznal nárok žalobcu na uverejnenie výroku rozsudku podľa ust. § 55 ods. 2 Obch. zákonníka v dvoch denníkoch. Vo zvyšku súd žalobu zamietol s tým, že priznané primerané zadosťučinenie je dostatočné pre ochránenie práv spotrebiteľa.

Proti tomuto rozhodnutiu proti výrokom II, III a IV podal odvolanie žalobca.

Žalobca podal odvolanie proti tretej vete výroku rozsudku vo veci č. k. 9Cbs 33/2004-780 aj podľa § 205 ods. 2 písm. b) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. z dôvodu, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom v rozsahu uplatnenia práva na preddavok, ktorý je žalovaný povinný zložiť žalobcovi na uverejnenie výroku právoplatného súdneho rozhodnutia v masmédiách (§ 155 ods. 4 posledná veta Os.p.).

Dôvod odvolania podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. videl žalobca v tom, že Krajský súd v okolnostiach prípadu nedal jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Aj táto okolnosť má podľa názoru žalobcu za následok naplnenie zákonného dôvodu pre odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.

Žalobca uviedol, že v konaní okrem iného požiadal súd, aby mu podľa § 155 ods. 4 O.s.p. priznal právo uverejniť na náklady žalovaného výrok právoplatného súdneho rozhodnutia vo veci 9Cbs 33/2004. Žalobca v súlade s podmienkami § 155 ods. 4 O.s.p. navrhol, aby súd rozhodol takto: „2. Žalobca je oprávnený uverejniť právoplatný rozsudok na náklady žalovaného:

- a) v rozsahu bodu 1 výroku spolu s informáciou, že ide o právoplatné súdne rozhodnutie v denníku SME a v denníku Nový Čas v troch po sebe nasledujúcich dňoch, a to prvýkrát v lehote do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku na redakčnej strane denníka v rozsahu V strany formátu daného denníka; náklady žalovaného na uverejnenie rozsudku v týchto denníkoch budú 36 000 eur vrátane DPH. Ak denník SME alebo denník Nový Čas rozsudok odmietne uverejniť, žalobca má právo voľby iného denníka, ktorým pri uverejnení rozsudku nahradí ten zo súdom určených denníkov, ktorý odmietne uverejniť rozsudok súdom určeným spôsobom;
- b) formou mesačnej internetovej kampane na základe zmluvy s vybranou reklamnou agentúrou a detailného mediálneho a produkčného plánu, ktorý bude obsahovať hraný spot, text súdneho rozhodnutia, diskusné fórum a mediálnu kampaň v cene 65 500 eur vrátane DPH;
- c) formou výroby a distribúcie letáku vo formáte A4 v náklade 200 000 kusov určených spotrebiteľom s informáciou, že ide o právoplatné rozhodnutie súdu, ako aj s podstatnou časťou odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Náklady žalovaného na výrobu letáku vrátane grafického návrhu budú 4 300 eur vrátane DPH. Náklady žalovaného na rozvoz z Bratislavy do Žiliny a do Košíc bude 24 eur vrátane DPH. Náklady žalovaného na rozširovanie letáku personálnou lízingovou agentúrou budú 4 000 tisíc eur. Výtlačok sa bude rozširovať spotrebiteľom bezplatne v mestách na území Slovenskej republiky, kde žalovaný má predajne. Žalovaný je povinný strpieť rozširovanie letáku vo všetkých svojich obchodných priestoroch určených pre verejnosť a v ich bezprostrednom okolí. V prípade marenia distribúcie tretími osobami v obchodných priestoroch žalovaného alebo v ich bezprostrednom okolí žalovaný prostredníctvom bezpečnostnej služby na svoje náklady včas zabezpečí rozširovateľom výtlačku primeranú ochranu pred ohrozením alebo útokom.

Súd prvého stupňa návrhu nevyhovel v rozsahu formulácie predloženej žalobcom. Súd návrh upravil tak, že výrok rozhodnutia zjednodušil a súbežne znížil mieru jeho vykonateľnosti. Krajský súd v Bratislave vo výroku uviedol: „Žalobca je oprávnený uverejniť výrok právoplatného rozsudku na náklady žalovaného spolu s informáciou, že ide o právoplatné súdne rozhodnutie, v denníku SME a v denníku Nový Čas, v troch po sebe nasledujúcich dňoch a to prvýkrát v lehote do 2 mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, na redakčnej strane tohto denníka, v rozsahu 1 strany formátu daného denníka“. Súd prvého stupňa z výroku vypustil ustanovenie „Ak denník SME alebo denník Nový Čas rozsudok odmietne uverejniť, žalobca má právo voľby iného denníka, ktorým pri uverejnení rozsudku nahradí ten zo súdom určených denníkov, ktorý odmietne uverejniť rozsudok súdom určeným spôsobom“.

Masmédiá, printové ani elektronické, neboli účastníkom konania vo veci 9Cbs 33/2004. Z tohto právneho dôvodu uverejnenie výroku súdneho rozhodnutia je právnym poriadkom ponechané na ich dobrú vôľu, súhlas s prijatím ponuky od účastníka konania, ktorému súd prizná právo uverejniť právoplatné rozhodnutie súdu na náklady účastníka, ktorý nemal v konaní úspech. Odplatnosť uverejnenia právoplatného rozhodnutia súdu vo všetkých prípadoch ustanovených § 155 ods. 4 O.s.p. slúži na zvýšenie pravdepodobnosti, že masmédiu uverejní právoplatné súdne rozhodnutie, ale nezakladá istotu, že tak naozaj urobí. S prihliadnutím na túto okolnosť žalobca súdu navrhol, aby okrem určenia masmédií, v ktorých môže právoplatné súdne rozhodnutie uverejniť na náklady žalovaného, súd žalobcovi priznal aj právo uverejniť právoplatné súdne rozhodnutie v ľubovoľnom inom printovom masmédiu, ak sa preukáže, že súdom určený denník SME, alebo denník Nový Čas nebude mať záujem

uverejniť právoplatné súdne rozhodnutie.

Údaj o tom, čoho sa navrhovateľ domáha (tzv. petit), musí byť presný, určitý a zrozumiteľný. Súd totiž musí presne vedieť, o čom má konať a rozhodnúť, pretože s výnimkou prípadov uvedených v § 153 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, nesmie účastníkom prisúdiť viac, než čoho sa domáhajú, ani účastníkom priznať iné práva a uložiť im iné povinnosti, ako sú navrhované. Presný, určitý a zrozumiteľný petit nie je vyjadrením iba formálnych náležitostí návrhu na začatie konania, ale je aj nevyhnutným predpokladom toho, aby súdne rozhodnutie bolo (z materiálneho hľadiska) vykonateľné, a aby nastali právne účinky, ktoré navrhovateľ sledoval podaním návrhu na začatie konania. (Rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2 Cdo 8/2005. Zo súdnej praxe, 2005, č. 5, s. 131, 133).

Krajský súd najskôr žalobcov návrh zamietol ako nevykonateľný (9 Cbs 33/2004-737, rozsudok z 30. 03. 2011) bez toho, aby ho upravil tak, aby vyjadroval predstavu súdu o vykonateľnom rozsudku. Potom, v ďalšom odvolacom konaní žalobcov nezmenený výrok zredukoval, upravil ho tak, že sa súdom vynesený výrok stal nevykonateľný (9Cbs 33/2004-780).

Žalobca tvrdí, že súd nemôže upraviť výrok súdneho rozhodnutia spôsobom, ktorého výsledkom je zníženie miery vykonateľnosti rozhodnutia pod hranice vykonateľnosti navrhovanej účastníkom konania. Ak súd takto návrh upraví, dopustí sa nesprávneho úradného postupu, ktorý má povahu nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.

Dôvody odvolania podľa § 205 ods. 2 písm. b) v spojení s § 221 ods. 2 písm. f) O.s.p. videl žalobca v tom, že žalobca navrhol, aby súd vo výroku rozsudku určil výšku preddavku na náklady uverejnenia výroku rozsudku v ustanovených masmédiách, ktorý je žalovaný povinný zložiť žalobcovi na účet.

Žalobca návrh formuloval takto: „Žalovaný je povinný do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku zložiť na účet právneho zástupcu žalobcu preddavok na úhradu nákladov uverejnenia rozsudku podľa bodu 1 a 2 vo výške 95% zo sumy 109 824 eur určenej súdom podľa tohto rozhodnutia, teda vo výške 104 332,8 eur“.

Krajský súd v Bratislave žalobcov návrh na určenie výšky preddavku zamietol v celom rozsahu. O návrhu na určenie výšky preddavku súd rozhodol vo vete: „Z tohto dôvodu súd žalobu v časti uverejnenia výroku rozsudku v elektronických médiách, na internete, formou letákov zamietol, s prihliadnutím aj k skutočnosti, že žalobca primerane nezdôvodnil nárok na priznanie zálohy k realizácii inzercie v médiách, letákoch, atď.“ (9 Cbs 33/2004-780, s. 12).

Náklady uverejnenia výroku súdneho rozsudku v masmédiách vždy musí niekto znášať. Ak sa bremenom nákladov zaťažuje žalobca, uverejnenie výroku súdneho rozsudku bude mať povahu obmedzujúceho zásahu do jeho ľudského práva pokojne užívať svoj majetok (lebo v čase od zaplatenia sumy vyúčtovanej masmédiom za uverejnenie výroku až do refundácie tejto sumy žalovaným bude zbavený dispozičného práva k sume spojenej s uverejnením výroku rozsudku), alebo sa tento obmedzujúci zásah spojí s obmedzeniami ďalších práv žalobcu (napr. ak sa rozhodne vybaviť si úver na zaplatenie nákladov uverejnenia výroku súdneho rozsudku). Porovnateľné obmedzenia sa môžu dotknúť právneho postavenia žalovaného, ale v jeho prípade ide o zodpovednosť za predchádzajúce protiprávne správanie, je sankciou za porušenie zákona, a preto ide o legitímne obmedzenie. Uplatňovanie základných práv a slobôd (resp. ľudských práv a základných slobôd) sa spája so zásadou spravodlivej rovnováhy medzi dotknutými právami osôb zúčastnených v spore. Z tohto dôvodu sa ustanovením poslednej vety § 155 ods. 4 O.s.p. priznalo v spore úspešnému účastníkovi právo, aby súd zaťažil povinnosťou znášať preddavok na náklady uverejnenia výroku rozsudku za zákonom taxatívne určené formy protiprávneho správania.

Žalobca uplatnil právo na preddavok. Krajský súd v Bratislave žalobcovu požiadavku zamietol, lebo „žalobca primerane nezdôvodnil nárok na priznanie zálohy k realizácii inzercie v médiách, letákoch, atď“..

Súd prvého stupňa uskutočnil rad ústnych pojednávanií. Ani na jedinom z vykonaných ústnych pojednávanií sa predmetom konania nestala otázka, z akého dôvodu žalobca žiada o priznanie preddavku na uverejnenie výroku súdneho rozhodnutia v masmédiách. Krajský súd v Bratislave uplatneným postupom odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom v rozsahu práva na preddavok na uverejnenie výroku rozsudku v masmédiách. Žalobca bol v konaní aktívny, pokiaľ išlo o vymedzovanie výšky preddavku, o ktorý žiadal. Výšku preddavku niekoľkokrát zmenil úpravou návrhu výroku, ktorý vo veci 9Cbs 33/2004 žiadal. Podstatou úprav výroku vždy bolo zvyšovanie trov žalovaného v rozsahu výdavkov určených na uverejnenie súdneho rozhodnutia v masmédiách, lebo žalobca od začiatku konania o svojom návrhu sa uchádzal o zverejnenie súdneho rozhodnutia na náklady žalovaného. Pohyb cien reklamy na trhu printových a elektronických masmédií v Slovenskej republike bol hlavnou príčinou pre zmeny návrhu na výrok rozhodnutia.

Súd súbežne so zanedbaním skúmania otázky, z akého dôvodu žalobca žiada o priznanie preddavku, ktorá sama o sebe nie je právne relevantná pre rozhodnutie o uplatnenom práve podľa poslednej vety § 155 ods. 4 O.s.p., súd zanedbal aj ustanovenie § 121 O.s.p., podľa ktorého „netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti.

Žalobca na začiatku konania založil do spisu doklad preukazujúci, že je právnickou osobou, ktorá je evidovaná Ministerstvom vnútra SR ako občianske združenie založené za účelom ochrany spotrebiteľa. Žalovaný, ani súd nikdy po predložení tohto dokladu nespochybnil, ani nespochybňoval, že žalobca skutočne je právnickou osobou založenou na ochranu spotrebiteľa. K všeobecne známym skutočnostiam patrí, že organizácie tretieho sektora, kam patria aj združenia založené na ochranu spotrebiteľa, sú neziskové organizácie, ktoré nevykonávajú podnikateľskú činnosť. Záujem na zložení preddavku žalovaným v okolnostiach prípadu je predurčený právnym postavením žalobcu, jeho právnou podstatou. K všeobecne známym skutočnostiam patrí aj účel, podstata a povaha reklamy. Reklamou je akékoľvek verejné oznámenie vysielané za odplatu alebo inú podobnú protihodnotu. Denníky SME a Nový Čas, vo vzťahu ku ktorým sa žalobca uchádzal o priznanie práva uverejniť výrok právoplatného súdneho rozsudku na náklady žalovaného, nie sú účastníkmi konania 9Cbs 33/2004. Preto ich Krajský súd v Bratislave nemohol zaviazat' povinnosťou uverejniť výrok svojho rozsudku bez ohľadu na to, koho by zaťažil znášaním nákladov uverejnenia výroku rozsudku. Uloženie povinnosti uvedeným denníkom, ale aj ktorémukoľvek inému masmédiu by znamenalo neprípustný, s Ústavou SR nezlučiteľný zásah do slobody prejavu chránenej čl. 26 Ústavy SR, ale aj medzinárodnými dohovormi o ľudských právach a základných slobodách (napr. čl. 10 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd). Zo skutkového stavu v okolnostiach prípadu možno vyvodiť, že žalobca môže výrok súdneho rozsudku uverejniť v masmédiách iba ako reklamu, teda za odplatu.

Žalobca odvolaním napadol aj výrok o trovách konania, s toho dôvodu, že súd v okolnostiach prípadu uplatnil právomoc druhého sledu priznanú podľa § 142 ods. 2 O.s.p. bez skutkového aj právneho dôvodu, lebo žalobca nemal vo veci úspech iba čiastočný. Žalobca mal vo veci plný úspech. Preto povinnosťou súdu bolo o uplatnenom nároku na náhradu trov konania rozhodnúť podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

V závere, žalobca navrhol, že v prípade ak odvolací súd nevyhoví žalobcovmu návrhu uvedenému, aby podľa § 238 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku priznal žalobcovi právo podať dovolanie z dôvodu, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Zásadný právny význam rozhodnutia vidí žalobca v určení právne relevantných podmienok (kritérií) pre vznik práva na preddavok, ktorý je neúspešný účastník konania povinný zložiť účastníkovi konania, ktorého návrhu sa vyhovel, na náklady uverejnenia výroku súdneho rozsudku. Zásadný právny význam rozhodnutia žalobca ďalej vidí v určení, či za predpokladu, ak žalobca navrhne uverejnenie právoplatného súdneho rozhodnutia vo väčšom počte masmédií, než v akom súd prizná účastníkovi právo uverejniť právoplatné rozhodnutie súdu na náklady účastníka, ktorý v spore neuspel, má zníženie počtu masmédií takú právnu intenzitu a relevanciu, ktorá znamená splnenie podmienky § 142 ods. 2 OSP umožňujúcej súdu vysloviť, že žiadny z účastníkov konania nemá na náhradu trov konania právo.

Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 7. decembra 2011, č. k. 9 Cbs 33/2004-780, proti jeho výrokom I, II a IV podal odvolanie aj žalovaný.

Podané odvolanie odôvodnil tým, že konanie pred súdom prvého stupňa má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 205 ods. 2 písm. b O.s.p.) a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f O.s.p.)

Žalovaný odôvodnenie napadnutého rozsudku nepovažuje za primerane obsiahle, a to čo do dôvodov, ktoré by bližšie vysvetľovali a približovali úvahy súdu pri hodnotení predložených dôkazov a hodnotenia prípadných rozporov s pravidlami hospodárskej súťaže v zmysle ochrany hospodárskej súťaže poskytovanej platnými právnymi predpismi Slovenskej republiky. Podľa názoru žalovaného skladba odôvodnenia nerešpektuje ustanovenie § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Prvostupňový súd sa týmto ustanovením zákona dôsledne neriadil. Z písomného vyhotovenia rozsudku je zjavné, že súd sa sústredil takmer výlučne na reprodukciiu obsahu predložených listín, obsahu doterajších vyjadrení a prednesov účastníkov konania a svedkov a na citáciu niektorých právnych noriem. Vo svojom rozsudku sa súd takmer vôbec nevenuje opisu vlastných úvah a použitých myšlienkových postupov. Tieto, pre účastníkov konania bezpochyby najdôležitejšie a najužitočnejšie informácie, sa v odôvodnení Rozsudku nachádzajú len v nepatrnej miere a vôbec neumožňujú zistiť ako súd uvažoval v základných „procesno-právnych“ otázkach sporu, t. j.:

a) či sa žalovaný dopustil takého správania, ktoré napĺňa znaky nekalo-súťažného konania, b) či mu možno vytýkať, že by neurobili alebo nerobí všetky potrebné opatrenia k tomu, aby v maximálnej možnej miere jednak, predišiel výskytu nesprávnej cenovej informácie o ním ponúkaných výrobkoch, eliminoval početnosť týchto prípadov, a čo najskôr, a čo najúplnejšie sanoval prípadné negatívne následky takýchto prípadov, ktoré sa prípadne vyskytnú u spotrebiteľa, c) či pri zachovaní maximálnej starostlivosti na jeho strane možno vôbec očakávať, že sa nevyskytne žiaden prípad nesprávnej cenovej informácie o ním ponúkaných výrobkoch, d) či konanie resp. skôr stav vytýkaný zo strany navrhovateľa (výskyt niekoľkých zaznamenaných prípadov nesprávnej cenovej informácie o nami ponúkaných výrobkoch, no bez zistenia osoby, ktorá tento stav vyvolala) vykazuje najmä čo do početnosti prípadov taký vysoký stupeň závažnosti, aby mohol byť posúdený ako nekalo-súťažné konanie, e) či údajná ujma na strane žalobcu, resp. zákazníkov dosahuje takú intenzitu, aby mohla byť označená ako spôsobená nekalo-súťažným konaním.

Prvostupňový súd vôbec neuvádza, ktoré žalovanému pričítateľné správanie napĺňuje znaky nekalosúťažného konania

Žalovaný považuje za v konaní dostatočne preukázané a argumentačne podložené, že žiadne konanie, ktoré mu žalobca vytýka (bez ohľadu na to, či výskyt takéhoto konania bol alebo nebol preukázaný), nenapĺňa znaky nekalosúťažného správania.

Z odôvodnenia rozsudku nie je vôbec zrejmé, ktoré konanie žalovaného, resp. správanie mu súd kladie „za vinu“. Súd totiž vôbec neuviedol, či hodlal žalovaného sankcionovať za to, že mal byť pôvodcom nesprávnej cenovej informácie (to však nebolo vôbec predmetom dokazovania), alebo za to, že sa mu nesprávnu cenovú informáciu (kýmkoľvek spôsobenú) nepodarilo odhaliť a odstrániť. Rovnako súd neinformuje, či za nekalo-súťažné správanie považuje akýkoľvek počet takýchto prípadov výskytu nesprávnej cenovej informácie alebo len určitý vyšší počet prípadov, presahujúci nejakú konkrétnu hranicu. Zároveň absentuje odpoveď na otázku, prečo pri skúmaní nekalo-súťažného prvku v konaní resp. správaní žalovaného nebolo potrebné vyhodnocovať ostatné aspekty daného prípadu - najmä jeho správanie v čase pred ako aj v čase po zistení daného javu. Konanie resp. správanie, za ktorého súd hodlal sankcionovať (bez ohľadu na to, či ním bolo zapríčinenie vzniku nesprávnej cenovej informácie alebo „len“ jej neodhalenie) nevykazuje znaky podnikateľského súťažného zámeru „prilepšiť si“ na úkor iných subjektov na trhu, spotrebiteľov nevynímajúc.

Napriek povahe sporu, konajúci prvostupňový súd vôbec nebral do úvahy ustanovenia spotrebiteľského

práva pri posudzovaní údajného nekalosúťažného konania žalovaného, pritom ich čo i len podporné použitie je v danom spore žiaduce.

Síce konajúci prvostupňový súd vymedzil, že v § 44 ods. 1 Obchodného zákonníka nie je upravené konanie v rozpore s dobrými mravmi súťaže vyžadujúce si konanie zavinené (či už úmyselne alebo z nedbanlivosti), vôbec sa nezaoberal otázkou intenzity takého konania, t.j. či je skutočne také údajné konanie, v rozpore s dokazovaním pričítané spoločnosti žalovaného, spôsobilé privodiť ujmu iným súťažiteľom a spotrebiteľom a je v rozpore s dobrými mravmi súťaže.

Dobré mravy súťaže sú pritom pojmom užším než pojem dobré mravy. Ich definičné znaky sa snaží vymedziť nie len právna teória, ale i právna prax reprezentovaná judikatúrou. V tomto zmysle boli dobré mravy súťaže definované ako „pravidlá a zvyklosti, ktoré sa dodržiavajú v konkurenčnom prostredí a ktoré aj samotní súťažité sa považujú za zodpovedajúce podnikateľskej korektnosti“. Pritom konanie v rozpore s dobrými mravmi súťaže nemusí byť zavinené, stačí naplnenie objektívnej spôsobilosti privodiť druhému subjektu ujmu. Právna teória pritom v súčasnosti rozlišuje dva prístupy k porušovaniu dobrých mravov súťaže, a to porušovanie pravidiel hospodárskej súťaže nekalými praktikami súťažiteľov v zmysle porušovania technických pravidiel súťaže (aplikovateľné sú i ustanovenia spotrebiteľského práva o nekalých praktikách) a porušovanie určitých konvencií slušnosti (najmä šokujúca či „nevkusná“ reklama).

Berúc do úvahy uplatniteľné spotrebiteľské právo, nekalými obchodnými praktikami sú také praktiky, ktoré vyvolajú alebo navedú na akékoľvek rozhodnutie spotrebiteľa ohľadom produktu či tovaru (či ho kúpi, zaplatí zaň, ponechá si ho atď.), ktoré bude spotrebiteľ neskôr ľutovať, a ktoré by za iných okolností nikdy neurobil. Pritom však nestačí, aby došlo k narušeniu ekonomického správania, toto narušenie musí mať intenzitu podstatného narušenia. Je tak na príslušnom konajúcom orgáne verejnej moci, v tomto prípade súdu, aby vyhodnocoval intenzitu prípadného narušenia s cieľom určiť, či ide o narušenie podstatné. Súd ako interpretujúci subjekt by preto nemal len konštatovať, že určité konanie je v rozpore s dobrými mravmi súťaže, ale by mal aj konkretizovať, v čom vidí prípadný rozpor. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, mal konajúci prvostupňový súd vo výrokovej časti a aj v odôvodnení svojho Rozsudku brať do úvahy mieru intenzity údajného konania, ktoré hodlal (v rozpore s vykonaným dokazovaním) „pričítať“ žalovanému, a to za účelom zhodnotenia a právneho zváženia spôsobilosti takého údajného konania privodiť ujmu spotrebiteľom. Okrem toho mal konajúci prvostupňový súd pri týchto, absentujúcich úvahách, podporne vychádzať i z ustanovení spotrebiteľského práva vzťahujúceho sa na nekalé obchodné praktiky. Absencia týchto zhodnotení a myšlienkových postupov, vo svetle siahodlhého reprodukovania svedeckých výpovedí a odkazov na ustanovenia o nekalej súťaži, zakladá vadu napádaného rozsudku a nasvedčuje účelovosti posudzovania údajného nekalosúťažného konania žalovaného prvostupňovým súdom.

Podľa žalovaného súd nesprávne právne posúdil charakter údajného nekalosúťažného konania, ktoré bolo v rozpore s vykonaným dokazovaním pričítané žalovanému. Ak by konajúci prvostupňový súd správne aplikoval príslušné ustanovenia spotrebiteľského práva a vyhodnotil charakter, povahu a intenzitu údajného konania, ktoré bolo v rozpore s vykonaným dokazovaním prisúdené žalovanému, so zreteľom na zistenú mieru spôsobilosti takého konania spôsobiť ujmu v hospodárskej súťaži (v tomto prípade spotrebiteľom) a na všetky ostatné okolnosti prípadu, nemohol by dospieť k záveru o nekalosúťažnom konaní žalovaného

Pri aplikácii ustanovení na ochranu pred nekalosúťažným konaním a ustanovení spotrebiteľského práva je potrebné do dôslednosti skúmať každý prípad v jeho osobitosti, pričom jednoduché konštatovanie nekalosúťažného konania v prípade výskytu chýb a rozdielov medzi „cenami na pulte“ a „cenami na pokladni“ v štatisticky zanedbateľnom počte, ktoré ani nebolo preukázateľne pričítané konaniu (opomenutiu) žalovaného, nie je v súlade s účelom predmetných ustanovení, ktoré majú chrániť pred konaniami deformujúcimi hospodársku súťaž a vnútorný trh Európskej únie.

Neúplnosťou výroku o uverejnení právoplatného rozsudku spôsobil súd existenciu právnej neistoty ohľadne nákladov takého zverejňovania.

Podľa názoru žalovaného, v druhom výroku napádaného rozsudku absentuje rozsahaj čo do výšky nákladov, v rámci ktorých by bol žalobca oprávnený zverejniť právoplatný rozsudok.

Nie je síce táto náležitosť výslovne v predmetnom ustanovení zákona uvedená, avšak v rámci rozsahu zverejňovania je žiaduce a potrebné takú náležitosť uviesť, nakoľko jej neuvedenie zakladá na strane neúspešného účastníka sporu právnu neistotu ohľadne nákladov, ktoré pre neho z takého zverejňovania môžu plynúť. Aj podľa právnej teórie by mal súd v každom prípade presne určiť rozsah, formu a spôsob uverejnenia rozsudku, aby medzi bývalými sporovými stranami zamedzil vzniku nových nejasností, podozrení a sporov.

To znamená, že by mal súd určiť okrem iného i sumu nákladov na uverejnenie, prípadne výšku preddavku, ktorý je potrebné zložiť účastníkovi konania, ktorému sa v konaní vyhovel.

Žalovaný uviedol, že vo svojom rozsudku sa súd vôbec nezaoberal najmä otázkami: a) na základe akých úvah, napriek vykonanému dokazovaniu, dospel súd k názoru, že prípadný výskyt chýb v cenách je pričítateľný práve žalovanému a nie tretím osobám, ktoré už aj v minulosti obdobné konanie uskutočňovali,

b) akými kritériami je potrebné hodnotiť povahu a intenzitu údajného nekalosúťažného konania žalovaného

c) akým konkrétnym spôsobom postupoval pri výklade ustanovení zákona týkajúcich sa ochrany pred nekalou súťažou a ochrany spotrebiteľov vo vzťahu k intenzite údajného nekalosúťažného konania.

d) na základe akých dôvodov vzhliadol súd rozpor s dobrými mravmi súťaže v konaní žalovaného (z pohľadu miery zavinenia nanajvýš nevedomo nedbanlivom) pri starostlivosti o súlad cien na pulloch či v letáku, keďže žalovaný uskutočňuje všetky objektívne možné kroky na zamedzenie výskytu chýb v „naceňovaní“ predávaných tovarov.

Na žiadnu z týchto zásadných právnych otázok prvostupňový súd neodpovedal.

Na základe uvedeného navrhol žalovaný napadnutý rozsudok zmeniť tak, že žalobu v celom rozsahu zamietla, alebo prípadne napadnutý rozsudok zrušiť a vec v rozsahu zrušenia vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Ak by odvolací súd predsa rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, žalovaný žiadal, aby s poukazom na § 238 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozhodnutia, že je prípustné dovolanie, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Žalobca vo vyjadrení k žalovaným podanému odvolaniu, uviedol, že žalovaný je dôverne oboznámený s uskutočnením predchádzajúcich odvolacích konaní, na ktorých sa zúčastnil v zastúpení svojím advokátom. Rad okolností, ktoré podľa vyjadrenia žalovaného majú za následok chyby odôvodnenia, ktoré sú natoľko závažné, že znamenajú porušenie jeho základného práva na spravodlivý proces, sa stalo predmetom prieskumu odvolacieho súdu, ktorý sa k týmto okolnostiam aj vyjadril v odôvodneniach svojich predchádzajúcich rozhodnutí o predchádzajúcich odvolaniach.

Žalobca vyslovil názor, že aby sa nastolila spravodlivá rovnováha medzi základným právom na súdnu ochranu a základným právom na rozhodnutie bez zbytočných prieťahov, potom možno vyvodíť, že povinnosťou súdu nie je preberať do svojho nového rozhodnutia tú časť právnej argumentácie, ktorú už uviedol k časti rozhodovaného sporu v predchádzajúcej časti konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací /§ 10 ods. 2 O.s.p./ po prejednaní veci podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O.s.p. dospel k záveru, že rozhodnutie napadnuté odvolaniami žalobcu a žalovaného je potrebné zrušiť.

Žalovaný v odvolaní ako odvolací dôvod uviedol, že mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať

pred súdom tým, že súd prvého stupňa svoje rozhodnutie neodôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. Ďalej namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolací súd dospel k záveru, že odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. je daný.

V zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky, spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie, spĺňajúce garancie spravodlivosti a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, porovnaj napr. rozsudok vo veci Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, zbierka rozsudkov a rozhodnutí z 1999 - I. tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra EŠLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení z 23. júna 2004, sp. zn. III.ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“.

Odvolací súd je toho názoru, že súd prvého stupňa napadnuté rozhodnutie neodôvodnil v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p., čím účastníkom konania odňal možnosť konať pred súdom. Napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné. V odôvodnení rozhodnutia úplne absentujú základné požiadavky na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Súd prvého stupňa neuviedol, ktorým dôkazom, predloženým zo strany žalobcu i žalovaných uveril, ktorým dôkazom neuveril, ako tieto dôkazy vyhodnotil jednotlivito a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, čo vyšlo za konania najavo a ako vec právne posúdil. Súd prvého stupňa sa vo svojom rozhodnutí v podstate obmedzil iba na právnu interpretáciu ust. § 44 ods. 1 Obchodného zákonníka, a k okolnostiam konkrétneho prípadu uviedol len, že mal za preukázané, že pri realizácii predaja tovaru za akciové ceny opakovane dochádza k určitým nezrovnalostiam v súvislosti s účtovaním cien akciových tovarov zákazníkom žalovaného a že v danom prípade, nie je možné konanie žalovaného kvalifikovať ako zavinenie úmyselné, ale iba z určitej neobstaranosti spojenej s tým, že cena výrobku v akcii deklarovaná pri výrobku, event. v letáku propagujúcom možnosť kúpy zľavneného tovaru, bola

rozdielna s cenou, ktorá zákazníkom - spotrebiteľom bola vyúčtovaná. Vzhľadom na predmet sporu a otázky nastolené ako žalobcom, tak aj žalovaným je takéto právne zdôvodnenie nepostačujúce.

Predovšetkým z obsahu napadnutého rozhodnutia nevyplýva v čom konkrétne konanie žalovaného odporuje dobrým mravom súťaže. Súd prvého stupňa sa s uvedenou otázkou napadnutom rozhodnutí vôbec nevysporiadal.

Dobré mravy súťaže, tak ako každý iný neurčitý právny pojem vyžaduje aplikáciu na konkrétne skutkové okolnosti prípadu a hodnotiace naplnenie tohto pojmu vychádzajúce s týchto skutkových okolností. Aplikáciu a výklad tohto neurčitého právneho pojmu vychádzajúce zo skutkových okolností je súd povinný vo svojom rozhodnutí zdôvodniť. Neurčité právne pojmy súdu neumožňujú svojvoľu alebo absolútne neobmedzenú úvahu.

Ak odôvodnenie súdneho rozhodnutia neobsahuje úvahy, ktoré by dôkladne zdôvodňovali, prečo je skutkový stav tým prípadom, v ktorom možno právnu normu aplikovať, javí sa, že súd rozhodol bez dostatočných dôvodov, a teda rozhodol svojvoľne.

Úlohou súdu je vždy v odôvodnení súdneho rozhodnutia ozrejmiť svoje myšlienkové pochody, spôsob hodnotenia dôkazov, skutkové zistenia a vyvedené právne závery takým spôsobom, aby výsledok rozhodovacej činnosti bol jasný, zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený a aby účastník konania nemusel hľadať odpoveď na nastolené otázky v rovine dohadov, aby sa s prijatými závermi bolo možné stotožniť ako s logickým záverom procesu poznania nielen právnych záverov, ale aj záverov skutkových, z ktorých právne závery vychádzajú.

Súd prvého stupňa do odôvodnenia opísal obsah podanej žaloby, vyjadrenie žalovaného, výrok predchádzajúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, rozhodnutie súdu prvého stupňa o zmene petitu. Vyjadrenie žalovaného uviedol bez toho, aby ho zákonným spôsobom vyhodnotil.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia absentuje akékoľvek vyjadrenie súdu, k právnym a skutkovým argumentom žalovaného.

Súd prvého stupňa nedáva dostatočnú odpoveď na otázku z akých dôvodov dospel k záveru, že žalobcovi priznal oprávnenie uverejniť výrok právoplatného rozsudku tak ako sa uvádza vo výroku II. napadnutého rozhodnutia a zároveň neodôvodnil, akými úvahami sa spravoval, keď výrok navrhovaný žalobcom, týkajúci sa uverejnenia napadnutého rozhodnutia upravil a ďalšie návrhy žalobcu týkajúce sa uverejnenia výroku rozsudku v elektronických médiách, na internete, formou letákov a priznania preddavku zamietol.

Odvolací súd preto nemohol posúdiť správnu aplikáciu príslušnej hmotnoprávnej normy na zistený skutkový stav. V odôvodnení napadnutého rozsudku nedal súd prvého stupňa presvedčivú a jasnú odpoveď na podstatné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, nereagoval na podstatné námietky a tvrdenia žalobcu a námietky žalovaných. Závery súdu prvého stupňa uvedené v napadnutom rozhodnutí sú nepreskúmateľné a nezrozumiteľné.

Pre preskúmateľnosť rozhodnutia nestačí uviesť doterajší priebeh konania, výroky doterajších rozhodnutí odvolacích súdov, rozhodnutie súdu o zmene petitu, ale je dôležité, aby súd vo svojom rozhodnutí uviedol, ktoré dôkazy považoval za relevantné, ktorým dôkazom uveril a ktorým neuveril, ako tieto dôkazy vyhodnotil jednotlivito a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Tieto úvahy súdu musia byť uvedené v odôvodnení súdneho rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p.

Keďže rozhodnutie súdu prvého stupňa neobsahuje náležitosti v zmysle ust. § 157 ods. 2 O.s.p., nie je dostatočne odôvodnené, preto je nepreskúmateľné. Postupom súdu bolo porušené právo účastníka na spravodlivé súdne konanie, v dôsledku čoho mu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

V novom rozhodnutí sa súd prvého stupňa bude musieť zamerať predovšetkým na náležité vyhodnotenie

účastníkmi predložených dôkazov, posúdenie všetkých zákonným spôsobom vykonaných dôkazov (ako listinných dôkazov tak aj svedeckých výpovedí), a to z hľadiska ich hodnovernosti, presvedčivosti a pravdivosti. Po zhodnotení vykonaných dôkazov, posúdi či žalobcom tvrdené konanie napĺňa znaky nekalej súťaže v zmysle § 44 ods. 1 Obchodného zákonníka, pričom záver, ku ktorému dospeje, aj náležite právne zdôvodní v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa podľa ust. § 221 ods. 1 písm. f/, h/ O. s. p. zrušil a vec mu v súlade s ust. § 221 ods. 2 O.s.p. vrátil na ďalšie konanie.

O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.